

[Laurits Pedersen.]

blad, og man har reageret fra mange sider mod dette. Jeg forstår egentlig ikke, at man har villet skyde radiofonien i skoene, at man ønsker i dette radioblade at polemisere eller være opiniondannende. Det har aldrig været meningen. Jeg kan henvise til det svenske radioblade, der udgår i snesevis af tusinder eksemplarer hver uge. Det er ikke opiniondannende, og jeg tør nok sige, at dette er det store mønster for den danske radiofoni, der ønsker at udgive et blade, som på lignende måde kan forklare programmerne, således at de, der ønsker at følge programmet, gennem et sådant blade kan få den bedste mulige forståelse af, hvad der udsendes. Jeg vil håbe, at denne modstand mod, at radioen får lov til at udgive et sådant blade, ikke vedvarer. Efter min mening er der i virkeligheden ingen, der bedre kan fylde et sådant radioblade med de rigtige oplysninger om programmerne, end radioens egne folk. Det er meget vanskeligt for andre, der vil udgive et blade privat, at gøre det på den helt rigtige måde, og derfor vil jeg meget henstille, at man ikke fortsætter med denne modstand, og at vi får lov til at udgive et blade derude. Der er jo en skoleradio, og det er klart, at de mennesker i skolen, der skal have udbytte af disse udsendelser, må have et blade eller et hæfte at bygge deres undervisning op på, og jeg vil gerne sige, at det hæfte, som radiofonien i denne forbindelse laver, er et hæfte, der, jeg havde nær sagt, kunne tjene som klassisk mønster for et eventuelt radioprogramblade.

Jeg vil også gerne sige, nu da jeg ser, at den højtærede finansminister sidder her skråt til venstre for mig, at jeg forstår ikke, at man har villet forhindre, at vi fortsætter på lignende måde, som vi har begyndt med fjernsynsudsendelserne. Det er klart, at fjernsynet vil komme i løbet af en kort årrække. Jeg anser det for meget værdifuldt, at vort lille land har været i stand til at påbegynde en fjernsynsudsendelse — af meget snæver karakter, for midlerne har jo ikke været mange, men der er jo allerede ikke så få penge investeret i det, og den danske radioindustri er jo interesseret i sagen. Det har i nogen grad svipet med eksporten fra radioindustriens side, men det vil være meget vanskeligt for radioindustrien overhovedet at få en

sådan eksport i gang, hvis man ikke har disse udsendelser herhjemme. Jeg skal slet ikke sige, at vi skal gå rask frem. Der er jo gået frem på den måde, at radiospredningsfonden har lånt fjernsynet de penge, der hidtil er brugt, og foreløbig er der ikke udsigt til, at der bliver så mange fjernseere, at det endnu kan hvile i sig selv, men efter min bestemte overbevisning vil det ikke vare mange år, inden der er så mange, der har fjernsynsapparater, at hele denne udsendelse let kan hvile i sig selv.

Jeg har med disse udtalelser gerne villet fremsætte mit syn på den danske radiofoni, og min konklusion skal være denne, at jeg advarer imod ved en eventuel revision at ændre det fundamentale, som jeg her har nævnt, for jeg tror, at vi har en opbygning af den danske radiofoni, som det danske folk kan være tjent med. Der er mange, mange udsendelser af meget lødig karakter. Det er jo meget moderne at kritisere radioen, men hvis man virkelig vil gå alle de udsendelser, der er om musik, reportage, underholdning og foredrag, igennem, så tør jeg nok sige, at de 15 kr., der ofres på dette kulturelle anlæg, er noget af det, man får mest for her i landet. Det er jo også klart, at når dette beløb ikke er steget, belaster det i øjeblikket statsradiofoniens økonomi, og det ligger vel indenfor mulighedernes grænse, at det ikke vil vare så længe, før man kommer og beder om tilladelse til at forhøje licensen med — jeg skal ikke sige noget bestemt beløb, men jeg vil antage, at 5 kr. vil være rimeligt.

(Kort bemærkning).

H. C. Hansen: Det ærede medlem hr. Laurits Pedersen tog den lille episode, som jeg gjorde et par enkelte, meget stilfærdige bemærkninger om forleden, mere seriøst, end jeg må indrømme jeg har gjort. Nu hænger det måske sammen med, at jeg ikke har siddet med noget stopur i hånden den aften, rigsdagstransmissionen fandt sted, således som det ærede medlem hr. Laurits Pedersen øjensynlig har gjort det. Lad mig gøre ganske klart, at jeg ikke har noget at beklage mig over, og jeg har heller ikke beklaget mig. Jeg har bare gjort et par bemærkninger i forbindelse med det ærede medlem hr. Laurits Pedersens beklagelser, og jeg tror, at det ærede medlem har forvekslet situationen. Jeg tror, at